

Entrevista a Anna Galiena

La piú bella del mondo

La protagonista de *Le mari de la coiffeuse* i de *La viuda del Capitán Estrada*, s'ha convertit, als 36 anys, en l'actriu de moda a Europa. En aquests moments roda de la mà de Bigas Luna, *Jamón jamón*, un drama rural que transcorre a la serra aragonesa de Los Monegros.

Dijous, 19 de setembre. Anna Galiena és a Barcelona. A l'hotel Rivoli Ramblas. Hi és per enllestir el rodatge de la propera pel·lícula, *Jamón, jamón*, en què treballarà sota les ordres de Bigas Luna.

Cap a tres quarts de dues del migdia:

—3-0-2-6-6-4-3.

—Hotel Rivoli, digui.

—¿Em pot posar amb Anna Galiena, si us plau?

—Sí, un moment.

—...

Hi és. L'adrenalina infla d'eternitat els cinc segons que tarda a aparèixer la veu de l'encisadora "perruquera":

—Si.

—¿Anna Galiena?

—Si.

M'identifico i sol·licito una entrevista.
—M'és impossible. Ho sento. Truca a Lola Films; jo marxo aquesta mateixa tarda cap a Roma i torno el divendres vinent. Ara he de sortir urgent cap a la productora.

Insisteixo. Ella també. ¿Telèfon de la productora? No el té.

CONTRA RELLOTGE

Una trucada a Informació em dona la següent pista: carrer de Calvet, 51-53. Comença la cacera. A contra rellotge. Primer, a l'hotel Rivoli. No hi és: "Acaba de marxar, tornarà a les quatre".

El carrer de Calvet és el pròxim objectiu. En un panell de bústies que no indiquen pis ni número hi trobo el sinònim momentani d'Anna Galiena: Lola Films.

Un porter esquerp que mata el temps fent mots encreuats em dona a en-

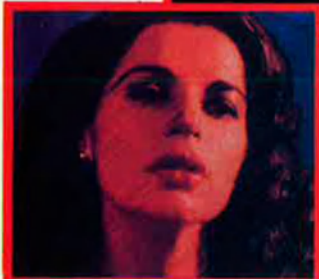
tendre que no ha acabat el viatge: "Fa més d'un any que no són aquí". ¿On són? "carrer de Pintor Gimeno". Però no sap on cau.

Són les tres i per assegurar l'èxit de l'operació potser serà millor esperar a l'hotel Rivoli que arribi l'hora indicada pel recepcionista. I maleeixo, per un instant, l'operativitat marca 92 d'Informació.

Anna Galiena arriba amb deu minuts de retard sobre l'hora prevista. Mentre espera que baixin l'equipatge li recordo la trucada i li explico la petita odissea. ¿I

l'entrevista? "La podem fer, si vols, al cotxe, camí de l'aeroport". D'acord. No vol fotos: "Estic cansada", assegura amb els braços oberts i les mans tímidament apuntades cap a la cara. I tanca el tema: "No, fotos no. Divendres vinent faré una conferència de premsa; allà podeu fer les fotos que vulgeu".

MANIÀTICA DEL 'CHECKING'

Un Opel Kaddet vermell l'espera a la porta de l'hotel. Embarquem. Se situa al costat del conductor. El soroll de l'or-

questra olímpica s'imposa i l'actriu suggereix: "¿Potser esperem a sortir de Barcelona per començar?". Les cues que provoquen les obres fan remugar el xofer.

Passat el cementiri de Montjuïc, Anna Galiena demana ventilació per tal de tancar les finestres i engegar l'enregistradora. És inútil. La temperatura és tropical. I pregunta: "¿Quant tardarem a arribar?". L'home del volant: "Deu minuts". Ajornem l'entrevista fins a l'aeroport. Es recull el cabell i deixa el clatell al descobert; abat el respall del seient i tanca els ulls. Només gos alguna mirada furtiva al retrovisor exterior per tal de veure-li la cara. La fitor balda.

Manquen cinc minuts per les cinc i al plafó del hall de sortides internacionals: hora d'embarcament: 17'25. Anna Galiena factura l'equipatge.

—¿Fumador o no fumador?

—El més lluny possible dels fumadors, si us plau.

Es dirigeix a mí: "Viatjo tant que a la

companyia francesa ja sé quina plaça vull. Sempre demano la 1D".

Això és Iberia. Repassa el bitllet. La noia s'ha equivocat. I encara s'equivocarà una vegada més. "Sort que sóc una maniàtica del *checking* i sempre ho reviso", afirma amb un somriure.

TURNING POINT

—¿Què representa en la seva carrera Le mari de la coiffeuse?

—És el que se sol dir en americà un *turning point*, un punt de gir; fins a aquesta pel·lícula havia treballat en cinema i televisió a Itàlia i, sobretot, havia fet molt teatre a Nova York. Ha estat un salt qualitatiu; una cosa molt important perquè tenia un desig molt fort de treballar amb Patrice Leconte i quan em va trucar per dir-me que volia veure'm, va ser... quasi no m'ho creia. I, a més, que m'escollís a mi... Ha estat un any... que no m'ho crec, no m'ho crec. D'altra banda, el rodatge va ser molt intens quant a sensacions. També va ser molt divertit i molt harmònic. Entre la gent hi havia un *feeling* molt bo.

—Quan la pel·lícula es va estrenar al Festival de Barcelona, la premsa no va fer massa cas d'Anna Galiena. Ara tot-hom la busca.

—Bé, calia que la pel·lícula esdevingués un èxit

i, quan això passa, sorgeix la necessitat de parlar amb els actors. Això és normal. El que més m'agrada és que espontàniament, allà on s'ha estrenat, amb premsa o sense, el públic hi ha anat i sense conèixer-nos. A més, a Itàlia hi ha anat un públic força jove, que voreja els vint anys. Això és un gran plaer.

—En canvi, Dies tranquils a Clichy no ha tingut la mateixa acceptació.

—Allà faig allò que a Amèrica es diu un *character acting*, un paper de caràcter, que m'agraden molt. Però tinc una partici-

ció molt curta i la raó de fer-la va estar Claude Chabrol...

Posa la pausa a l'enregistradora. *Off the record*. Continua:

—... però, ¿realment vols parlar d'aquesta pel·lícula?

—¿Es Anna Galiena l'actriu de moda ara a Europa?

—Sí, em sembla que sí. Però sóc conscient que això, així com arriba, se'n va, i ara m'ha tocat a mi. Estic rebent moltes ofertes, cosa que està força bé. Quan acaba la pel·lícula de Bigas Luna, en començo una a França, amb gent poc coneguda.

—¿I els EUA quan?

—Allà encara no em coneixen en cinema, això dificulta les propostes. No me'n faig tampoc il·lusions. Sembla ser, de totes maneres, que aquesta pel·lícula que t'he dit tindrà una bona distribució als EUA...

Els altaveus del Prat l'interrompen: "*Últim avis per als passatgers del vol IB 776 amb destinació Roma, embarquin per la porta 46*". Obre els ulls amb cara de sorpresa. Els té d'un blau quasi marí i la nineta vorejada d'un groc ataronjat.

Realment, molt macos. S'aixeca d'un bot i m'envia un petó amb la mà esquerra.

Deu minuts no donen per gaire més.

Ha estat un any... Encara no m'ho crec".

ARXIU

Joan Marí

De l'Actor's Studio a Los Monegros "cremant molta energia"

Té un dels rostres més fascinants del cinema europeu i 1,76 metres d'alçada plens d'un instint professional que la van portar d'Itàlia als EUA. Sis anys de teatre a Nova York amb pas inclòs pel mític Actor's Studio.

Patrice Leconte la descobreix i la converteix en Mathilde, la seductora perruquera de *Le mari de la coiffeuse*. I d'aquí a passejar-se per Europa amb un bon bagatge teatral a la maleta: "És una qüestió d'equilibri i de gust cap als bons textos. Haver fet Shakespeare o Thxèkhov m'ha format d'una manera molt exigent. I he dit

equilibri perquè l'actor de teatre sempre té una casa i quan no tens l'oportunitat de fer cinema pots tornar-hi. A més, el teatre et permet de saber si ets sincera amb tu mateixa, perquè sempre hi ha un contacte màgic amb el públic. ¿Ajuda en el cinema? Doncs, en cinema no m'ha ajudat. Hi ha bons actors en cinema que no sabrien actuar en un escenari i bons actors en teatre que no saben enfrontar-se a la càmera. A mi m'interessen les dues vessants, n'he après de les dues i m'agraden. M'agrada la càmera i m'agrada cremar molta energia".

Projecció d'una fantasia masculina (*Le*

mari de la coiffeuse), dona que nada contra corrent (*La viuda del Capità Estrada*) i ara roda, des del passat divendres 27 de setembre, *Jamón, jamón*, on fa d'encarregada d'un *puticlub* de carretera, el *Lovers*. "Hi ha una obra de Pirandello que duu per títol *Sis personatges a la recerca d'un autor*, doncs aquí som sis personatges a la recerca d'alguna cosa així com una satisfacció, que no és exactament la felicitat", comenta Anna Galiena.

Un somriure que mata i una forta personalitat que ompliran de fantasies moltes sales cinema. **J.M.**